

SLOVENSKI NAROD.

Izida vsak dan zvečer, izmudi nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld. za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 0 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četrstopenne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oglasila, t. j. vse administrativne stvari.

Iz obrtniških krogov.

II.

—*— S VI. oddelkom obrtne postave, ki se tiče stališča pomočnikov, in s postavo o praznovanju nedelj končano je delo preosnovanja obrtnih zadev. To dalo je nekaterim časnikim povoda, da so vnovič in s povzdignjenim glasom hvalisali očetovsko skrb in modrost postavodajalcev za delavske stanove.

A če smo odkritosrčni, moramo izjaviti, da po omenjenih določbah obrtniki ne pričakujejo zboljšanja svojega gmotnega stanja, in da ne bode v tej zadevi nikakih pritožb od stram obrtnikov, če se bode vladi zljubilo jih jednako mlačno ali pa tudi ne izpeljavati, kakor one II. oddelka.

Dostaviti pa je treba, da se nam ne bo očitalo da nemamo logike, ker želimo v jedni zadevi strogo, na drugi pa mlačno izpeljavanje postave, da so se zgorej imenovane določbe v postavo vsprejele brez volje in želja obrtnikov v državnem zboru, kateri (moramo sicer pripoznavati) je imel vse hvale vredno misel, pomagati delavcu, da bi imel vsaj jeden dan v tednu za počitek.

A vsa stvar se mnogo lepši čuje nego je v istini. Stavimo si tedaj pred oči le jeden primer, kakeršnih se pa na stotine in stotine nahaja v praktičnem življenji. Obrtnije za oblačila: krojači, čevljarji, klobučarji, krznarji, rokovičarji itd., za moški in ženski spol, ki so mimogrede rečeno, najštevilnejši, poslujejo, kakor je obče znano, v različnih letnih časih kaj različno. Le nekoliko mesecev in sicer od treh (krznarji) do šestih v letu gre delo živahno, celo mej temi pa so gotovi tedni (o praznikih), ko treba vse sile napeti, da se ustreza želji naročnikov. Poleg tega prihaja tem obrtnijam v celem letu delo o posebnih prilikah: kakor za ženitovanja, pogrebe itd. Oglejmo si sedaj upliv praznovanja nedelj pri teh obrtnijah. Izguba nedeljskega dopoldneva pomenja izgubo jednega celega dne; kajti koncem tedna pripravi in steče se delo tolikanj skupej, da more izpod rok — zakaj, to pripovedovati je nestrokovnjaku težko; a zadostuje mu naj le jeden uzrok in ta je, da naročila večinoma le mej tednom in koncem tedna dobajajo.

Če se pa naključno delo za pogrebe, kar se šestokrat zgodi, da se naroča v saboto, a zgotov-

ljeno mora biti v ponedeljek — kaj potem? Je mari tu mogoče praznovanje nedelje, si je mari pomočnik želi, če se mu prisluzek ponuja v onih mesecih, ko praznuje celi teden — nedeljo? Ne treba nikomu misliti; da zaradi slabega verskega prepričanja ali pa zaradi lakomnosti ne oddobrujemo upeljanih določeb; marveč to se godi iz prav tehničnih uzrokov, katere hočemo takoj obelodaniti.

Kakor prvo tako je tudi to v obče znano, da se židovska prekanjenost nobenega rokodelstva ni tolikaj poprijela kakor oblačilnih strok. Ne le izdelovanje surovega blaga, marveč vseh različnih stopinj oblačilnih obrtnij nahajamo po vseh mestih, skoro bi rekel, brez izjeme židovske prodajalnice gotovih izdelkov bodisi ločene drugo od druge ali pa vse skupe (konfektion); mi pravimo mešanica, kadar vidimo čevlje poleg rokovic, dežnik poleg hlač in ženska krila itd.

Tem ljudem nedelje ne treba praznovati, marveč postava dopušča, da smejo ob nedeljah dopoldne prodajati, popoldne pa po gostilnah krošnjariti z vsemi tistimi izdelki, na katerih je neštivilno solz revnih družin, ki so jih za neznatno ceno po industrijalnih krajih izdelovale. Da pa mi ne bomo imeli preveč škode, smemo tudi ob nedeljah dopoldne naročila vsprejemati, delati pa ne.

Vprašamo sedaj, komu pripada korist, ko bi zaradi strogega izvrševanja postave o praznovanju nedelj obrtnik ne mogel izvrševati svojih naročil? Odgovora menda ne treba!

Kdor pa misli, da bode naročnik o sezoni, o praznikih ali posebnih prilikah, kakor smo jih omenili, čakal do drugega tedna, ta se povsem vara. To zgodilo bi se le tedaj, ko ne bi imel prilike drugej kupovati.

Na tem izgledu zopet izprevidimo, da se celo naša najbolj krščanska misel o svojih posledicah vedno obrača na korist židovstva, katero bi radi oslabil; dokazuje pa tudi, da polovičarsko delo, kar je pri nas vsa socialna reforma, razdraži vse, a ne koristi nobenemu!

Da židovstvo s praznovanjem krščanskih nedelj ne bode imelo materialne izgube, kaže se nam že v tem, da proti tej postavi ni napravljajo takega hrupa kakor proti postavi, kakeršno smo mi želeli. (Dokaz zmožnosti.) Da tudi delavci po židov-

skih tovarnah recte industrijalnih krajih, kajti omenjene stroke izvršujejo se večinoma v stanovanji pomočnikov, ne bodo ob nedeljah delali, to židu nič ne škoduje, kajti on dela za zalogo; ali pa po naročilih, ki jih dobi za pol leta naprej. Celó upor proti 11 urnemu delavnemu času iz omenjenih uzrokov ni drugega nego humbug. Kakor do sedaj jednako bode tudi v prihodnje židovstvo preplavljalo s svojimi izdelki ves krščanski svet, in o tem dobivalo tudi podporo vseh onih krogov, ki z besedami pomagajo kristjanu, a z dejanjem pa podpirajo žida. Vsaj je celo duhovščina kupovala in menda še kupuje cerkvene predmete, katere rabi pri svetih obredih, večinoma iz židovskih rok! Večje podpore si pač židovstvo od kristijanov želeli ne more!

Krajsanje delavne dobe in praznovanje nedelj bil bi pač jako humanidaren čin, ko bi za tovarniške delavce in delavke država zamogla vsaj posredno uplivati, da bi se vsled tega ne zmanjšala delavska mezda, — za malo obrtnijo pa je postavna določba, kar zadeva praznovanja nedelj, v sedanji obliki iz navedenih uzrokov ne le brez koristi, marveč gmotno škodljiva. To pa velja tudi za pomočnike pri rokodelstvu, ki imajo že sedaj žalibog več nego preveč neprostovoljnih praznikov v letu. Naj se postava le izpelje; temu pa moremo že naprej oporekati, da bi bilo to slednje tudi računati mej sredstva, s katerimi se misli povzdigniti gmotno stanje rokodelskega mojstra in pomočnika.

Največ koristi od obrtne postave imel je do sedaj gotovo davčni erar. Vsled strožjih določeb naznanilo je obrtnijo mnogo samostalnih delavcev, kateri so prej svojo malo obrt brez pomočnikov v tistem izvrševali. Nekateri vzeli so „patent“ tudi zagadelj, ker so se bali, da bi jih morda zadruga pozneje ovirala. Število naznanjenih samostalnih obrtnikov se je torej vsled postave pomnožilo; in ker jih že poprej ni manjkalo, nastala je tem večja konkurenca.

Kako malo koristi vidijo obrtniki sploh v novih zakonih, to jasno spričuje propad očeta obrtniškega gibanja, g. Löblich na Dunaji, kateri je moral prostor narediti liberalcem in antisemitom. Malo bolje godi se načelniku obrtnega odseka v bivšem državnem zboru g. Zallingerju. Spominjamo se, da

LISTEK.

Črtica iz življenja igralčevega.

Kalifornska povest.

(Spisal Bret Harte, posl. Vinko.)

II.

(Dalje.)

„Le glej, Joe, vedno je z menoj ravnal, kakor da sem rojena odlična gospa in bi spadala v njegove kroge,“ pristavi mala ženica z nekovim ponosom, ki jej od njenega moža pridobi nežen smehljaj. „A izmislila sem si nekaj... Kadar jaz odidem, ne bode on ostal tukaj v San Isabelu. Ako bi na primer potovala v San Francisco in mam obiskala za par dni, bi bil sigurno že odpotoval, ko bi se vrnila.“

Gospod Decker je bil silno vesel te misli.

„Da, da, tako stori, srčice: takoj jutri zjutraj odpotuj. Jack Oakhurst se tudi jutro popelje tja doli, in lahko te izročim njegovemu varstvu.“

Gospa Deckerjeva je menila, da bi to vender utegnulo biti malo neprevidno.

„Res, da je gospod Oakhurst naš prijatelj, Josip; a saj veš, kako se govori o njem!“

V istini, zdaj ko je vedela, da bode tudi on drugo jutro odpotoval v San Francisco, je že pomišljevala, bi li šla že zdaj tja; a s poljubom je gospod Decker potolažil njene dvome. Malo je žensk, ki bi znale tako ljubko odjenjati kakor ona.

Cel teden je ostala v San Francisku. Vrnivša se bila je malo suhejša in bledejša, nego je bila pred odhodom. Rekla je, da je to posledica brž ko ne malo prevelikega napora in razburjenja.

„Ves čas skoro sem pohajala po mestu“ — to ti bode mama povedala, dejala je svojemu možu; „in vedno sama. Zdaj sem postala popolnem neodvisna“ pristavila je vesela. „Nobene straže več ne potrebujem. Jaz mislim, dragi moj Joe, da bi celó brez tebe izhajala, tako pogumna sem zdaj!“

A njeno potovanje nikakor ne imelo posledice, katere je ona pričakovala. Gospod Hamilton ne izginil, temveč ostal je in še prvi večer je obiskal Deckerjeve.

„Nekaj ti moram nasvetovali, dragi Joe,“ dejala je gospa Deckerjeva, ko je obiskovalec odšel.

„Ubogi gospod Oakhurst ima jako slabo sobo v hotelu. Bi se li ne spodobilo, da bi ga midva vrnivšega se iz San Franciska poprosila, naj bi pri nama stanoval? Saj imava jedno sobo odveč. Ne vem,“ pristavi razposajeno, „da bi nas gospod Hamilton v prihodnje večkrat obiskal.“

Njen mož se je smijal, dejal potem, da je malo koketa, vščipnil jo v lice ter privolil...

„Najbolj kuriozno pri njej pa je to,“ dejal je pozneje zaupno gospodu Oakhurstu, „da pri njej človek nikdar ne vé, se li prav za prav on uklanja njenim muham, ali pa če se ona udaja našej volji. Res jako kuriozno!“...

Naslednji teden se je Jack Oakhurst naselil v Deckerjevej vili in živej duši se to né zdelo kaj čudno. Kupčijski odnošaji njegovi in moževi bili so znani vsemu svetu, njen dober glas pa je priviševal vsakatero sumnjo. Dá, malo dan je bilo tako priljubljenih. Bila je dobra gospodinja, bila je razborita, bila je pobožna. V deželi, kjer se žena veseli velike prostosti in nezavisnosti, se ona z nobenim drugim ne peljala ali šla od doma, kot s svojim možem. V onem času, ko je bil v modi nekov dvoumen cigansk jezik, odlikovalo se je njegovo govor-

je pred tremi leti pri občnem zboru obrtnega društva kranjskega državni poslanec g. Klun kot ud obrtnega odseka rekel, da sam pripoznava, da s to postavo ne bode obrtnikom dosti pomagano, a pristavil je, da je to le poskus in da se imamo polagoma kaj boljšega nadejati. A od tačasne gorečnosti za naš blagor nismo ničesar več čuli; pač pa se je nasprotno mnogo zgodilo, kar kaže, da tudi onim krogom, h katerim pripada omenjeni g. državni poslanec ni mnogo mari za obstanek poštenega rokodelstva, sicer bi se sami ne polotevali obrtnih podjetij, kakor so: katoliške knjigarne, tiskarne, bukvoveznice itd. Obrtniki bodo pač kmalu klicali: „Bo, varuj nas naših prijateljev, — neprijateljev ubranili se bomo sami!“

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 15. julija.

„Politik“ predlaga Nemcem, če so preveč ponosni, da bi v Pragi kar tako vzprejeli mandate mestnih odborov, katere jim Čehi ponujajo, da bi se sklenil kompromis za mesta na Češkem in Moravskem, po katerem bi tudi manjšina dobila nekaj zastopnikov. V Pragi in drugih mestih, v katerih so sedaj samo Čehi v mestnem odboru, bi ti prepustili Nemcem nekaj mandatov, nasproti pa ravno tako v drugih mestih Nemci nekoliko Čehom. Ta predlog je jako spravljiv in pravičen, a vendar ga nemški listi zavračajo. Nemci nečejo sprave s Čehi. Kjer ne morejo zapovedovati, tudi nečejo mirno s Slovani delovati. „N. Fr. Pr.“ pravi, da Nemci ne marajo za take aritmetične igrace. Volitev za Praški mestni odbor se bodo le zato udeležili, da pokažejo svojo eksistenco, to jih pa nikakor ne veseli, da bi v čeških mestnih zastopih manjšino igrali.

Naučni minister Conrad še ostane. Vse, kar se je pisalo o njegovem odstopu, bile so samo želje. Ker pa previdi, da s svojim dosedanjim postopanjem ne bode mogel vzdržati se, bode se neki bolj oklenil desnice. Najbrž se bode v državnem zboru kazal prijaznejšega večini, v njegovem ministerstvu se bode pa še dalje nemščini gladil pot, kakor do sedaj. Slovenci vsaj nemamo dosti upanje, da bi se kaj na bolje obrnilo, dokler on ministruje. — Državni zbor je v poslednjem zasedanju vsprejel resolucijo, ki se obrača do vlade, da ta zboljša kolikor je možno položaj suplentov na gimnazijah in realkah. Sedaj se ministerstvo bavi s to zadevo. Kakor čujemo, hoče na vseh onih gimnazijah in realkah, kjer so do sedaj vzporednice, na katerih poučujejo supleti, ustanoviti več profesorskih mest, ako se sme domnevati, da bodo vzporednice stalne. Tako bode več suplentov imenovanih za srednješolske profesorje. Predno se to izvede, bode še nekaj časa minulo, kajti poprej mora še državni zbor za to denarja dovoliti.

Vnanje države.

Na ukaz srbskega kralja bodo prisustvovali srbski častniki pri vojaških manevrih v inozemstvu in sicer: v Avstriji kraljev pobočnik, polkovnik generalnega štaba, Andjelković in topničarski stotnik Solorović; v Franciji: ženijski polkovnik Zdravković in nadporočnik Bojović; v Italiji kraljev pobočnik, topničarski polkovnik Pantelić. Vojni minister zaukazal je, da odide k imenovanim vojaškim manevrom tudi po jeden vojaški zdravnik.

Boharska vlada je mnogo črnogorskih izseljencev naselila ob srbske meji. V teh krajih neki nastavlja srbske begune za župnike in uradnike. To pa srbske vladi ni po godu, morda bode celo protestovala proti temu.

Švicarski zvezni svet potrdil je pogodbo, ki se je sklenila mej Nemčijo, Hollandijo in Švico

zaradi lova lososov po Reni. — K mejnarodnej brzoprijavnej konferenci v Berlin odposlje Švica brzoprijavnega ravnatelja Frey-a.

Ako postane knez Hohenlohe cesarski namestnik za Alzaco in Loreno, pride neki general Schweinitz za nemškega veleposlanika v Pariz; na njegovo mesto pa pojde grof Hatzfeld kot veleposlanik v Peterburg.

Na željo kraljevo je belgijska vlada umaknila predlogo novega volilnega zakona, katerega je bila že predložila zbornici. Ta predloga imela je namen za zmerom zagotoviti večino konservativcem. Pred vsem bi bila dala volilno pravico mnogim prebivalcem na deželi, v mestih pa nekaterim odvzela. Volilno pravico bili bi dobili predstojnik samostanov, vodje in učitelji svobodnih šol. Liberalci bili so jako nevoljni zaradi tega zakona. Kralju se je menda ta zakon tudi prestrankarsk zdel, zato je ukazal predlogo umakniti in pozneje predelano zopet predložiti zbornici.

Novo angleško ministerstvo hoče s Turčijo stopiti v prijaznejše razmere, kakor je bilo Gladstonovo. Pred vsem hoče v egiptovskih zadevah povsod ozirati se na sultana. Tudi že dolg izprazneno mesto veleposlanika v Carigradu se bode namestilo. Kakor se govori, pride na to mesto Thornton, ki sedaj zastopa Anglijo v Peterburgu. Pa tudi Turčija se prizadeva pridobiti prijateljstvo Angleške. Obletnica nastopa angleške kraljice na prestol se je v Carigradu nenavadno slovesno praznovala, kar tudi ni brez vsega pomena. — Da pa novo ministerstvo pridobi zaupanje pri narodu, ne misli tačas rok križem držati. Pa tudi se ne misli baviti samo z vnanjo politiko, najbrž se še Salisbury spominja, da je palo Beaconsfieldovo ministerstvo, ker se je preveč ukvarjalo s svetovno politiko, pa zanemarjalo notranje zadeve. V kratkem vlada predloži spodnji zbornici dostavek k irskemu zemljskemu zakonu o nakupu najemniških posestev.

Italije objavila je predlogovore pogodbe, katera se bode sklenila mej Italijo in Abesinijo. Abesiniji se bode dovolila popolna trgovska svoboda v Masauški luki brez vsake carine za uvoz in izvoz; Italija dobi pravico posesti Keren, Bogos-deželo, Algheden in Kassalo in otvoriti trgovsko pot iz Massauha v Sudan namreč proti Kartumu. Jeseni odposlje se nove poslanstvo v Abesinijo, da končno sklene to pogodbo.

Mahdi še ni umrl, ampak je na potu skozi Libiško puščavo proti mestu Siutu v Zgornjem Egiptu. Angležem je to dobro znano in tudi povoljno, da pride Mahdi sam v Egipt, da ga njim ne bode treba hoditi preganjat v Sudan. V Egiptu samem upajo ga Angleži v zvezi z Egipčani lože uničiti. Siut je glavno mesto Zgornjega Egipta, zadnja železniška postaja. To mesto je znano zaradi trgovine. Mnogo begunov je iz Sudana prišlo v Egipt. Samo iz Dongole je nad 12000 ljudi zbežalo pred Mahdijem. Kajira je prenapolnena z beguni. Polno črncev se vidi po mestu.

Dopisi.

Beaumont, Texas 30. junija. [Izv. dop.]

Gospod urednik! Menda se ne bodete čudili, ako dobite pismo od obali slobodnega Mehikanskega zaliva, saj so Vaši živci vsled zadnjih volitev še bolj čudnih stvari navajeni. Apropos, te vaše volitve so name naredile utis, da so volilci dolenskih mest še jako — nezreli. Sicer pa je res, da vsa vaša evropska odgoja meri na to, da bi odgajala nezrele moške z „omejenim podaniškim razumom“. Vzemite na pr. vaše omikane stanove. Stariši pošiljajo otroka v šolo pa plačujejo zanj, ter skrbijo zanj še zmirom, ko so ameriški moške iste starosti že samostojni moške! In ko pri vas mlad mož univerzo zapusti, ima že država zanj pripravljeno mestico, kamor ga postavi, ter potem počasi naprej potiska. Tako imate pri

vas učene moške, ki imajo sicer sive lase, a ne toliko samostojnosti, kot je ima petnajstletni teksanski deček. Seveda si mora tu vsakdo sam pomagati, kakor hitro je z ljudsko šolo pri kraju. Uradniških „sinekur“ pa tukaj sploh ni, ker si ljudstvo samo vsaki dve ali štiri leta nove uradnike izvoli, kar jih je pa po predsedniku in guvernerjih imenovanih, tudi ne smejo za več kot za štiri leta imenovani biti. Mi smo toraj tako srečni, da nemamo nikake puklo-ošabne uradniške kaste in nobenega, kateri bi se upal narodne pravice z nogami teptati. Tukaj je ljudstvo gospodar.

Ko čitam o vaših volitvah, zdi se mi, kakor bi čital kako srednjeveško povest; ko ne bi bil nekdan sam bival v vaši nesrečni deželi, ne bilo bi mi mogoče take stvari verjeti. Saj pa tudi živim v državi, kjer zakon onega, ki terorizuje volilce in onega, ki nepostavno voli, hujše kaznuje nego tatu. In kaj ni oni, ki ljudstvu volilno pravico krade, hujši zločinec od navadnega tatu? Mene sicer osobno malo brigajo vaše volitve, a po mojem mnenju nobeden mož, kateremu je na moževski časti kaj leželo, ne bi mogel glasovati za Šukljeja.

Grenko je človeku, ki biva v tujini mej svobodnimi ljudmi, ko vidi, kako se v daljnji predra-gej mu domovini širi lakajstvo. Pa kaj se če, vaša dolenska mesta imajo še preveč Poznikov, ljudij, ki so pozno ustali ter zoro svobode zaspali, preveč takih, ki temo ljubijo in malo, sila malo inteligencije. Saj ima najzadnji pastir na svobodnih teksanskih planjavah več inteligencije in omike v svojih ostrogah, kakor nekateri suroveži v Belokrajini. Zagotavljam vas, da ko sem čital poročila o volitvah, mi je bilo več nego žal, da imam jednako ime, kakor nekdo v Črnomlju.

Kdaj se bodo ti ljudje otreli lakajstva? Kdaj bodo v Slovincih izginila taka neutra (imena mož jim nobeden svobodni mož pripoznati ne more). Pred nekoliko meseci sem čital v velikem ameriškanskem listu, da je Avstrija za sto let zadaj, in kakor mi je srce krvavelo, pritrditi sem moral. Čim dalje potujem po teh krasnih in svobodnih državah, tem bolj uvidevam žalostni položaj Slovencev. Le radikalna sredstva morejo temu odpomoči.

Zategadelj je „odločnejša slovenska stranka“ najzdravejša stranka za slovenske dežele. Sicer ima pa nekako neumestno ime, ker „slovenska stranka“ je neznisel, ker taka ne more biti. Tu je le slovenski narod, tu so le Slovenci. Slovencev različnih stopinj ni, ne more biti. Slovenec je Slovenec, kakor voda je voda. A naravno, Slovenec mora brezozirno zahtevati za slovenski narod vse pravice in svobode, ter ne sme za las odjenjati. Kateri tega ne stori, je izdajica. Toraj živeli Slovenci, živelo narodno radikalstvo! Samo Bog daj, da se narodna stranka ne bi preustrojila v liberalno, ker pošteno rečeno, vaš evropski liberalizem je humbug. Tak liberalizem, ki na pr. na duhovnike ščuje, ker so duhovniki, ter na vero zabavlja in notranje prepričanje drugih zaničuje, „properly speaking“ z ameriškega stališča ni liberalizem, ampak pobalinstvo.

Da se vera in svoboda strinjata, najboljši dokaz je svobodna Amerika, kjer vsak političen shod z molitvijo prično, da, vsako sejo našega kongresa odpro z molitvijo in vender le je ni bolj svobodne države na celim svetu.

jenje po nenavadnem taktu in velikej poštenosti. Dočim je vse okrog nje streglo najneumnejšej gizdavosti v obleki in dragotinah, nje nikdar ne bilo videti noseče dragocenosti. Nikdar očitno ne trpela nobenega prestopka zoper sposobnost. Zaupljivo občenje kalifornske družbe v njej ne našlo zgovornice. Glasno in odločno je izrekla svoje misli zoper novošegno dvomljivost v verskih rečeh.

Nikdo izmed onih, ki so bili zraven, nikdar ne bode pozabil, s kakšno živahnostjo in ob enem s kakšno dostojnostjo je jedenkrat zavrnila gospoda Hamiltona v javnej gostilnej sobi, ker je bil pred kratkim izdano delo o materijalizmu vzel v razgovor; in malo izmed njih jih bode tudi pozabilo izraz nekoliko zasmehljivega iznenadenja, ki ga je kazal obraz gospoda Hamiltona — iznenadenja, ki se je polagoma izpreverglo v sardonsko resnobo, ko je bil uljudno pustil ta predmet. Zlasti gospod Oakhurst ne pozabil tega dogodka, kajti od tega trenutka vedel se je proti staremu prijatelju svojemu nedvoumno hladno; celo trditi bi se bilo dalo, da se boji Dicka Hamiltonova, ako bi kaj takega z značajem Jacka Oakhursta ne bilo nezdružljivo.

Kajti nekaj časa sem je kazal gospod Oakhurst znamenja izpreobrnjenja. Le jako redkokrat, ali prav za prav nikdar ga ne bilo videti v krčmah ali pri igralni mizi ali v družbi starih znancev njegovih. Rudeča in lilasta pisemca, vsa očitno pisana od razburjenih rok, so se v nemar puščena vrhovatila na toaletni mizi njegove sobe v Sakramentu. V San Francisku se je raznesla vest, da ima organsko srčno napako, in da mu je zbog tega njegov zdravnik ukazal, po polnem pri miru biti. Prišel se je baviti s čitanjem, delal je dolge sprehode, prodal je svoje konje, hodil je v cerkev.

Prvega prikaza njegovega v njej se spominam še jako živo. Ne prišel spremljan od Deckerja, tudi se ne usedel v njih klop, ampak prišel je notri prav tisti hip, ko se je pričela služba božja in tiho je stopil v jedno izmed zadnjih klopij.

Kdo vé, vsled kakega skrivnostnega nagona je zbrana občina takoj zvedela, da je on pričujoč, in nekateri verniki so se v svojej radovednosti tako daleč spozabili, da so se ozrli po njem in čisto javno svoje odpeve obračali nanj. Kmalu je vse prišnilo prepričanje, da „ubogi grešnik“, katera beseda

je pogosto prišla na vrsto v cerkvenih molitvah, znači gospoda Oakhursta. Ta skrivnosti upliv se je razširil celo na služočega duhovnika, ki je v svojo propoved o zidanji Salomonovega svetišča upletel namikanje na poklic in življenje gospoda Oakhursta in sicer na tako izpregleden in zbadljiv način, da so mlajši izmed nas od jeze postali rudeči kot kri.

K sreči pa je bil ves ta izgred pri Jacku izgubljen; jaz mislim, da še nič slišal ne o tem. Njegov zali, brezbarvni, če prav malo iznemogel in in zamišljeni obraz ne kazal ni trohice. Samo jedenkrat, in sicer mej petjem neke pesni, ali prav za prav pri gotovej noti te pesni prikradel se je v njegove temne oči pogled, poln tako pazljive nežnosti, poln takega koprnjenja in ob enem tudi poln take brezupnosti, da so oni, ki so ga ravno gledali, čutili, kako so jim oči postale mokre.

Trenutek, ko se je imel občinstvu dati blagoslov, pa mi je posebno živo ostal v spominu: v svojej trdno zapetej suknji vstal je tako, kakor bi se na deset korakov udan ustopil nasproti samokresu svojega protivnika.

(Dalje prih.)

Toda dovolj o tem. Toplomer kaže 38° Cels. v senci, pa bližnja močvirja nam pošiljajo vsak dan milijone moskitov, težavno je torej mnogo pisati. Vi v vaših hladnih krajih niti pojma nemate, kaj je prava teksanska vročina, katera je včasih do 46° Cels. v senci. Ko sem bil lansko leto ob reki Rio Grande del Norte, imeli smo dan za dnevom tako vročino.

Tukaj pa v Beaumontu je nekoliko hladneje, zaradi bližine Mehikanskega zaliva. Pa vender le se mnogokrat pripeti, da celo konji in mule od vročine mrtvi na tla cepajo. Res čudna dežela, ta Teksas. Po zimi, ko sever, zloglasni „norther“ piše, bi lahko kdo mislil, da je v Sibirijo zašel, namesto v deželo, ki leži v istej širjavi kot Egipet, po letu zopet tekmuje Teksas s Saharo: vroče pa suho je, suho. Zastonj si želi človek požirka hladne vode. Mislil bi, da Teksas sploh vode ne pozna, pa se moti. Spomladi je tu več vode, nego je potrebujemo, ker takrat včasih v jednej uri več vode pade, kot pri vas v enem mesecu. Če se tujec po letu po naših železnicaх vozi, se čudi nad velikanskimi mostovi, ki vodijo čez vodotoke, ki so komaj par čevljev široki, pa mislil bi, da bi bilo boljše manjše mostove zidati, pa nekoliko vode kupiti v naše reke za prihranjenje vsote, a spomladi bi mislil, da bi bilo boljše nekoliko manj vode pa več mostu. Letos na pr. so bili železniški mostovi čez reko Brazos za 3—6 čevljev pod vodo. Zdaj pa zopet je treba dečku komaj hlače zavihati, da jo prebrede.

Prebivalce Teksasa označuje posebno neomejena ljubezen do svobode. Duh onih mož, ki so pali v Alamu, teksanskih Termopilah, in pri Jacintu, še vedno veje neoslabljen mej ljudstvom in ne bode izumrl nikdar, ne more izumreti, ker Teksanci so trd in jeklen narod, kot malokateri narod na tem prostornem svetu. Opravičen je njih ponos nad „državo posamezne zvezde“, Lona Star State, kakor se imenuje Teksas, kateri je bil nekdanj neodvisna republika, dokler ni pristopil k Zjednjenim državam, ter ima posamezno zvezdo na svoji zastavi, Bog daj, da bi slovenski narod bil enkrat tako probujen, tako svoboden.

Sicer je Teksas nekako razupit, kot da bi bilo tu vse polno morilcev in desperadov. Pa to ni ravno tako hudo. Poštenemu in mirnemu človeku se tu ni ničesar bati, za zločince in jednake ljudi pa Teksas res družega nema kot svinčenko in vrh. Lahko stavite tisoč dolarjev proti jednemu, da vsakdo, kdor tukaj „v svojih škornjih“ umrje, ni bil mnogo vreden. V tako prostranej deželi, Teksas je večji od Avstro-Ogerske države, pa ima le 2.500.000 prebivalcev, se ljudstvu ne more zameriti, ako vse falote sumarično kaznuje. Tako na pr. so ta teden v Elkhartu šest zamorcev obesili po zakonu sodnika „Lynch“, zaradi spolskega posilstva. Sedaj, če bi po navadni sodnji jih sodili, bilo bi to stalo poštenim davkoplačevalcem najmanj 5000 dolarjev, menda bi bilo tudi mej tem nekoliko zločincev ušlo, ker naše ječe so samo lesene bajte. Zato je boljše, da so državljani stvar sami v roke vzeli, saj kazni za spolsko posilstvo je tako kot tako smrt. Sicer je pa nujno potrebno zamorce v strahu držati, drugače nobeden ne bi mogel svoje žene in svojih hčera samih doma pustiti. Zamorci so, kar se tega tiče, kakor živina; ljudje pa tu čisto na samem stanujejo, ker ima vsakdo na svojem svetu tudi svojo hišo. Vasij tukaj ni. Isto velja, kar se konjskih tatov tiče. Živina je tukaj celo leto na prostem in če ne bi konjskih tatov brzo in strogo kaznovali, nikogar imetje ne bi bilo varno. Zato se Teksancem ne sme zameriti, ako imajo gaslo: da hudobnež le potem postane dober mož, ko je mrtev. Po tej maksimi vsem zločincem visoke pozicije ponujajo, katere pozicije seveda zločincem sapo jemljo.

Sicer pa je res težko dobiti bolj uljudnega človeka, kot je Teksanec. Pravi Teksanec je vedno pravi gentleman. Toda, če hočete, vam bodem prihodnjič več pisal o Teksasu in o Teksancih, pa tudi o svojem potovanju v Starej Mehiki, v Novej Mehiki in Arizoni. (Drago nam bode. Uredn.)

Ferd. Šušteršič.

Iz Pulja v juliju 1885. [Izv. dop.] Nekoliko starih novic pošilja Vam stari Vaš — Kajbižerekel. Starih novic pravim, ker čakal sem, da so se postarale v gotovi nadi, da se kdo drugi poprime peresa in dostojno zabeleži sedaj že zastarele dogodke minolih dnij. Pa zdi se mi, da druge Vaše dopisnike iz „naših“ krajev tare neznozna afrikanska vročina, katerej Vaši pasji dnovi niti senca neso. In če bi vsi čakali hladnejših večerov (sedaj tukaj človek

skoraj dihati ne more.), zastareli bi naši važnejši predmeti popolnem, in Vi bi šli eden dopis manj. Ta misel pa mi je težila vest, in skoval sem dopis poln starih novic brez ozira na prigovarjanje našega — iča, ki nam z očetovski naklonjenostjo v jedno mer trobi: „Le dopisovati ne! To je nesreča! To dela prepri in zdražbo!“ In ker mi je že naš — ič tako govoril na dušo, kaj neki reče celo pre-slavni Tiberij, kateremu v sledečem dopisu in sicer na prvem mestu pojem odhodnico! Sicer bi pa vsaka teh alinej zaslužila, da se obdela v posebnem dopisu.

Tiberius de Sforza, c. k. okrajni komisar v Pulji, ki si je za časa volitve državnega poslanca za kmetске občine Puljskega okraja pridobil nepopisljivo zaslug za bore rod slovanski — vzlasti na volišči Vodnjanskem — (Citaj „Našo Slogo“) premeščen je nagloma v Poreč, kar se ne more zmatrati kot avancement. Iz jednega grla kliče mu narod hrvatski v južnej Istri: „Hodi z bogom, da se več ne vidimo!“ Jaz pa pristavljam („Čudna so pota božja.“)

Nadvojvodi Albrecht in Viljem dospela sta 6. t. m. z vlakom ob 11. uri v Pulj, da prisustvujeta velikim vajam bojnega brodogoja. Po običajnem vsprejemu na neokrašenem kolodvoru ukrcala sta se visoka gospoda na jahto „Fantazijo“, in sta v teku 4 dnij s posebnim zanimanjem opazovala kaj interesantno pomorsko bojno taktiko. Dostavljam, da je ljubezniva Tržaška tetka „Triester Zeitung“ pri tej priložnosti imela, recimo, pravo smolo, ker videla je, česar celo bilo ni. V jednem njenih telegramov glasi se: „auf dem festlich geschmückten Bahnhofe“ in „Seperat-Hofzug“. Oboje rodilo se je le v poročevalčevji glavi. V nekem drugem telegramu pa imenuje ladijo Dandolo „fort“, i. t. d. Tako se fabrikujejo telegrami!

Naša Čitaonica imela je 5. t. m. svoj redni jako pičlo obiskani občni zbor. Dalo bi se marsikaj reči, ker stvar je vendar le resna, pa nadejati se je, da bode nov odbor: predsednik Eduard Zalokar, podpredsednik Andrej Bajt, tajnik Fran Strel, blagajnik Lovro Sturm in odbornika Stepan Križnič in Franjo Rosić, storil svojo dolžnost. Je pa tudi neka pasjednevna mora jela tlačiti nas, ki smo narodnjaki, če tudi drugod ne, vsaj pri vinu gotovo. Obžalujem, da se upravo Hrvatje nekako ogibljejo društva! —

Poreška „baba“, L' Istria“ blati neprestano „kranjske“ duhovnike in narodnjake in rod hrvaški in slovenski. V štev. od 4. t. m. spravila se je celo nad konduktarje istrijske železnice, — zato, ker so „Kranjci“!

Da je v dosedaj vedno lahonskem Žminji zmagala pri občinskih volitvah narodna hrvatska stranka, že veste; a tega pa menda še ne veste, da so Pazinci, (po novem bi se je morali imenovati „Središčanci“, iz Mitterburg!), kjer ima lahonsko politično društvo svoj sedež, vsi potrli. Kruh, ta ljubi krubek, v podobi 73. domobranskega batalijona, preselil se je te dni iz Pazina v Pulj. In to ni mali udarec za malo mesto. Še gimnazija pride v kratkem na vrsto, in lahonske glorioje bode v Pazinu konec. Sicer pa jej že sedaj poje mrtvaški zvonec. Občinske volitve namreč se bližajo. Čudna so pač pota božja!

M. Čih:

Domače stvari.

— (Šuklje contra „Slovenski Narod“.) V 93. številki našega lista bila je notica z naslovom „Kdo Mu je kos?“, v kateri smo povedali, kako je grof Taaffe nasproti slovenskim poslancem pod vodstvom grofa Hohenwarta izjavil se, da s prof. Šukljejem „nikdar nobene besedice“ o dolenjski železnici govoril ni. Ta notica je nemilo dirnula prof. Šukljeja. Nekoliko dnij si je premišljal, potem pa nam poslal popravek. Ker slednjega nismo vsprejeli, uležil je tožbo in danes bila je obravnava v tej zadevi pri sodnji. Po običajnih formalnostih poprijel je prof. Šuklje besedo ter rekel, da vsa ta stvar sedaj po končanih volitvah zanj nema aktualne važnosti, da bi želel mir in spravo ter je predlagal, da se stvar mirnim potom reši, tako namreč, da se o tem ne bode ničesar pisalo. Ko se ta ponudba ni vsprejela, zagovarjal je svoj popravek in zahteval, da se nam naloži globa in vsprejem popravka. Urednik Železnikar potem razklada, zakaj ni vsprejel popravka. Kar se je pisalo v „Sl. Narodu“, to so pripovedovali slovenski državni poslanci: dr. Poklukar, Klun, grof Margheri, trgovinske zbornice predsednik Kušar in cesarski svetnik Murnik, ki so vsi verodostojni možje, katerim gre vsekako več vere, nego profesorju Šuk-

ljeju, ki je čestokrat pokazal, da kar se resnice tiče, ni posebno skrupulozen. Popravek pa tudi ni tak, da bi se po §. 19 tisk. zak. moral vsprejeti. Ta paragraf namreč določa, da se mora vsprejeti „jede Berichtigung von mitgetheilten That-sachen“. Šuklje pa zahteva, da se mora vsprejeti tudi to, da grof Taaffe ni naročil dotičnih člankov v 74. in 76. štev. „Ljubljanskega Lista“ in da je v tej zadevi rekel: „Das aber weiss ich gewiss, dass die bewussten Artikel nicht über meinen Auftrag geschrieben worden sind“. Ker tega ali sploh kaj takega „Slovenski Narod“ nikdar in nikjer trdil ni, torej tudi nema dolžnosti v tem oziru kaj popravljati. Šuklje sploh ni zanikaval navedenih fakt, ampak popisoval je svojo novo avdijenco pri grofu Taaffeji, ki pa presega po zakonu določeni okvir popravka. Taaffe sam pa mu ni nikakor pritrtil. Rekel je namreč: „Und wenn ich es Ihnen damals nicht gesagt habe, so hätte ich es Ihnen sagen können“. To je tako zasukano, da se iz teh besed more tudi ravno nasprotno od tega sklepati, kar Šuklje terja. Ako g. Šuklje trdi, da mu je g. Taaffe dal izrecno dovoljenje, „da sme prijaviti stvaren popravek“ in se tako proglašja njegovim pooblaščenecem, mora se izkazati z zakonito spisanim pooblastilom. Ker torej popravek ne ustreza pogojem §. 19. tisk. zak., ker se v popravku navajajo sama nova fakta, novi pogovori, se v tej obliki in s to vsebino ni mogel vsprejeti.

Šuklje je na to replikoval, govoril o „čutu za častnarsko dostojnost“ ter patetično vskliknil, da bi nas bil lahko tožil na podlagi kazenskega zakonika, ker ima dotična notica mnogo prehudih izrazov, n. pr. „presmešni Janez Klobasa“, da pa tega v svoji velikodušnosti ni storil. Urednik Železnikar mu odgovora ni dolžan ostal ter rekel, da bi se tudi take tožbe ne strašil, da so državni poslanci vsekdar verodostojnejši, nego profesor Šuklje, da se mora zastopnikom našega naroda na besedo verovati, da popravek, kakešen je, ne more vzprejeti itd. Po nadaljnjem ugovoru in protigovoru proglasil je pristav Čuček sodbo ter našega urednika obsodil na 20 gld. globe in v to da se mora priobčiti popravek.

Tako se je Šukljeju posrečilo vsaj navidezno dokazati, da so naši državni poslanci in gospoda Kušar in Murnik neresnico govorili. On sam pa resnico. Omenjeni gospodje mu bodo na tem gotovo hvaležni.

Takoj, ko je bila naša obravnava končana, začela se je v istej zadevi obravnava proti „Slovincu“. Izid naše obravnave uplival je menda nekoliko na g. urednika Jeriča in na zagovornika dr. Ahačiča, kajti tožitelj in zatoženec sta se poravnala in Šuklje je od tožbe odstopil.

— (G. Fran Toman,) bivši pristav v Ratačah, o katerem smo že marsikatero zanimljivo povedali, poslal nam je bil zaradi dopisa „Od štajersko-kranjske meje“, priobčenega 19. decembra l. l., dva popravka. Ker ju nismo vsprejeli, uležil je tožbo in za danes bila je določena obravnava. A gosp. Toman ni prišel k obravnavi, bodisi, da se je bal, da bi obravnava ne bila prezanimiva, bodisi, da mu je kdo na uho povedal, da je njegova tožba zastarela. „Sic nos servavit Apollo!“

— (Imenovanje.) Gosp. Lud. Hočevnar, finančni tajnik, imenovan je finančnim svetnikom pri finančnem ravnateljstvu v Trstu in izročeno mu vodstvo pristojbinskega urada.

— („Dolenjskih Novic“) izšla je 14 številka s prav mnogovrstno vsebino. Kakor čujemo, širi se prekristni ta list vedno bolj.

— (Novomašniki Ljubljanski) so sledeči gospodje: Ivan Ambrož, Miha Bulovec, Mat. Erzar, Miha Klemenčič, Jos. Kos, Jos. Kramarič, Jan. Kunavar, Ant. Mali, Marka Pakiž, Jan. Padlič, Alojzij Pehani, Avg. Šinkovec.

— (Zrelostni izpiti) bili so v Rudolfovem v 27. dan junija. Oglasilo se je 7 osmošolcev. Trije so odstopili, štirje — ne pa jeden, kakor se je nekje čitalo — delali so izpit. Trije napravili so izpit, jeden celo z odliko, jeden pa je propal za jedno leto.

— (Tepež in uboj) se je dogodil v Rakitni, v podobčini Preserski, zadnjo nedeljo po noči. Zjutraj so našli okolu 30 let imejočega kmetkega fanta Jurija Šušteršiča ubitega. Zadej na levi strani glave imel je črepinjo na pet kosov razbito. Mrtvega našli so na vrtu, poleg njega pa tri polena — od katerih sta bili dve poleni krvavi — in pa porcelanasto pipo, ki je baje lastnina Frana Bezeka. Te-

pež in uboj nastal je zaradi ljubice. Ubiti Šušteršič se je baje rad tepel in je lansko leto lastnega brata s koso tako ranil, da mu roka več ne služi. Pri istem tepeži bil je Jakob Šeškar tudi lahko ranjen. — Naš poročevalec omenja, da Rakiška fara še dandanes nema nobene šole in ker so sosednje ljudske šole oddaljene po dve uri, vlada mej prebivalstvom žalostna prikazen, da so prav redki, ki bi brati in pisati znali. Zato ni čudu, če se večkrat pokaže v Rakitni „naravna omika“ tako, kakor zadnjo nedeljo. Poleg tega je še ta posebnost, da Rakiški občani plačujejo šolske doklade že leta in leta, ne da bi vedeli, zakaj. Naj bi naša šolska oblastva vender pogledala v te razmere in jih predrugačila. Saj je že tako zamujenega več ko dovolj.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Teheran 16. julija. Reuterjevo poročilo. Zadnjih štirinajst dni prišla so znatna ruska podkrepitvenja v Merv in v Pulikhisti. Štirje pešpolki prišli so iz Kabula v Herat, štirje drugi polki so tjakaj na potu.

London 16. julija. „Daily Telegraph“: Angleško-ruska pogajanja obrnila so se na resno stran. Še za Gladstona zahtevala je Rusija postojanke, s katerimi bi imela prelaz Zulfarski v oblasti, kabinet Salisbury pa pravi, da bi se to ne strinjalo s skleneno poravnavo. Rusija zahteva, da se to vprašanje predloži mejni komisiji, Salisbury pa tega neče. Angleški dopisi so spravljivi, a odločni.

Madrid 15. julija. Včeraj na Španjskem 1668 ljudi za kolero zbolelo, 663 umrlo.

Zahvala.

Dne 12. julija t. l. zbrali so se naši društveniki v veseli spomin desetletnega društvenega obstanda in res je bil ta dan jeden najlepših praznikov našega društva.

Mnogobrojna udeležba, podpornikov in prijateljev društva iz Ljubljane pri izletu v Škofjeloško je že netila upanje, da bomo praznovali vesel dan. Upanje pa je postalo zmirom bolj vesela istina, posebno, ko nas je na Škofjeloškem kolodvoru skupno pozdravila po svojem prečastitem gospodu načelniku s preprijaznim ogovorom sl. prostovoljna požarna bramba Škofjeloška.

Uhod našega društva v Škofjeloško bil je v istini sijajen in prečastiti meščani Škofjeloški naznačili so s streli iz topičev nam njihovo veselje zaradi našega prihoda v njih preprijazno mesto. Vse hiše Škofjeloške bile so okinčane z zastavami in blage gospe in gospodičine pozdravljale so nežnimi cvetličnimi šopki skozi mesto idočih veterane.

V zgornjem mestu na Gl. vnuem trgu postavljen je bil krasen slavalok. Spoštovanje in vzvišeno sočutje hvaležnosti ukazalo je našemu društvu, da smo se pri slavaloku ustavili in vsprejeli z radostjo prijazni pozdrav Škofjeloškega gospoda župana in mestnih odbornikov.

Na Stenarjih in Vincarjih počastilo nas je na stotine prečastitega Škofjeloškega meščanstva, povsod je vladalo presrečno in prijazno občevanje in najlepša složnost.

Slavnost desetletnega obstanda našega društva bila je po pose ni ljubeznivosti, prijaznosti in skrbnosti Škofjeloškega meščanstva za naše društvo častno in veselo končana. Sveta naša dolžnost je tedaj, javno izreči najprej zahvalo vsem, kateri so veteranskemu društvu pripomogli po njih prijaznosti in ljubeznivosti praznovati tako lepo desetletnico svojega obstanda, katero bode z zlatimi črkami v svojo društveno zgodovino zaeleži.

Zahvaljujemo se prečastitemu gospodu Škofjeloškemu županu Valentinu Sušnik-u in mestnim odbornikom, prečastitim gospem in gospodičinam Škofjeloškim prečastitemu poveljniku Škofjeloške požarne brambe in vsem vrhim udom tega odličnega društva, prečastitim Škofjeloškim meščanom in vsem našim podpirateljem in prijateljem za toliko častni vsprejem, za vse znake prijaznosti, srčnosti in ljubeznivosti, kateri nam bodo ostali vedno v preprijaznem stalnem hvaležnem spominu.

Vodstvo obónega kranjskega vojaškega veteranskega društva pod pokroviteljstvom Njega Veličastva cesarja Frana Josipa I.

V Ljubljani, 16. julija 1885. (429)

Eksekutivne dražbe.

(iz uradnega lista.)

1. eks. držb. premakljivega b. a. F. Brückla iz Ljubljane, 420 gld., 27. julija v stanovanji Prücklovem pod Traččo št. 1. 2. eks. držb. premakljivega alaga Antona Kamanna iz Ljubljane, 624 gld., 20. julija v Kananovem stanovanji na Mestnem trgu. 1. eks. držb. pos. Frana Fortune z Mrue, 1400 gld., 25. julija v Trebnjem.

Meteorološko poročilo.

15. julija.

Pri **Slonu**: Nechuta z Dunaja. — Jahl iz Budimpešte. — Vielmayr iz Grada. — Ferencich z Dunaja. — Sander, Kohn iz Trsta. — Hostowsky, Weltmann z Dunaja. — Sandrini iz Trsta.

Pri **met. št.**: Beer z Dunaja. — Mohr iz Gorice. — Lawath iz Celovca. — Koschatzki iz Trsta. — Weinberger, Landau z Dunaja. — Jančigar iz Kočevja.

Pri **avstrijskem cesarji**: Schönike iz Spandava.

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Močrina v mm.
15. julija	7. zjutraj	737.90 mm.	19.4° C	brezv.	megla	
	2. pop.	735.95 mm.	25.3° C	sl. sev.	obl.	0.00 mm.
	9. zvečer	736.20 mm.	20.4° C	brezv.	jas.	

Srednja temperatura 21.7°, za 2.7° nad normalom.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Dunajska borza

dné 16. julija t. l.

(Izvirno telegrafsko poročilo.)

Papirna renta	81 gld. 65	kr.
Srebrna renta	82 „ 50	„
Zlata renta	108 „ 80	„
5% marena renta	99 „ 45	„
Akcije narodne banke	86 „	„
Kreditne akcije	282 „ 70	„
London	125 „ 05	„
Srebro	— „	„
Napol	9 „ 91	„
Č. kr. cekini	5 „ 90	„
Nemške marke	61 „ 40	„
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 128	„
Državne srečke iz l. 1864	100 gld. 168	„
4% avstr. zlata renta, davka prosta	109 „ 25	„
Ogrska zlata renta 4%	99 „ 55	„
„ papirna renta 5%	93 „ 20	„
5% štajerske zemljišče odvez obliq	104 „	„
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 116	„
Zemlj. ob. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	124 „	„
Prior obliq Elizabetine zapad. železnice	114 „ 75	„
Prior obliq Ferdinandove sev. železnice	106 „ 75	„
Kreditne srečke	100 gld. 178	„
Rudolfove srečke	10 „ 18	„
Akcije anglo-avstr. banke	120 „ 98	„
Tramway-društ. velj. 170 gld. a v	195 „ 75	„

Zahvala.

Vsem prijateljem in znanecem, kateri so dne 14. julija v tako izredno in odlično mnogobrojnem številu spremili mojega nepozabljivega, pre-rano umrlega soproga, gospoda

IVANA URBANCA,

tajnika posojilnice v Ptui,

k zadnjemu počitku, potem slavnj čitalnici Ptujski in Ormoški, društvu „Edinost“ iz Središča, prečastiti duhovščini iz ptujске mestne fare, prečastitim gospodom oo. minoritom iz Ptuja, Sv. Vida in iz Sv. Trojice, potem drugim zunanjim gospodom duhovnikom, posebno preč. gospodu deželnemu in državnemu poslancu Raič-u, dalje slavnemu pevskemu društvu Ptujskemu, blagorodnim gospodom uradnikom c. kr. okr. sodišča, spoštovanim gospodom kolegom ranjcega, velespoštovanemu somoščanstvu, častitim zastopnikom s kmetov, darovateljem vencev in vsem, kateri so pripomogli, da je bil pogreb tako sijajen, izreka podpísana najtopljšjo zahvalo.

V Ptui, dne 15. julija 1885.

Žalujoča vdova

Marija Urbanec.

V „NARODNI TISKARNI“ v LJUBLJANI

je izšel in se dobiva:

Dubrovski.

Povest. Spisal A. S. Puškin, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 122 stranj. Cena 25 kr., po pošti 30 kr

Ptujska vina.

1884. leta malo rezno gld. 8 do 12
1883. „ malo in fino „ 13 „ 16
1884. „ var. vino svetlorudeče „ 11 „ 14
pravi vinski jesih „ 11 „ —

prodaja na hektolitru (313—8)

Jos. Kravagna v Ptui.

Dve lepi, dobro ohranjeni

kočiji,

jedna na pol odprta, druga zaprta, skoro novi. — isto tako na pol odprt (411—4)

eleganten koleselj

ima na prodaj po ugodnih cenah

Josip Lavrenčič v Postoljini.

Vožni red Rudolfove železnice,

veljaven od 1. junija 1885.

Terbiž-Ljubljana					Ljubljana-Terbiž				
Postaje		Osobni vlaki			Postaje		Osobni vlaki		
		1. 2. 3. razred	1. 2. 3. razred	1. 2. 3. razred			1. 2. 3. razred	1. 2. 3. razred	1. 2. 3. razred
		po noči	zjutraj	popoldne	zvečer		po noči	zjutraj	popoldne
Terbiž	odh.	12.36	7.28	1.10	6.20	Ljubljana, juž. žel. odh.	12.15	6.40	11.40
Rateče-Belapeč		1.01	7.44	1.30	6.39	Ljubljana, Rud. žel. „	12.19	6.44	11.45
Kranjska Gora		1.22	7.57	1.46	6.53	Vižmarje	12.29	6.53	11.55
Dovje		1.55	8.22	2.19	7.19	Medvode	12.41	7.04	12.07
Jesenice		2.23	8.41	2.43	7.41	Loka	12.56	7.17	12.21
Javornik		2.30	8.47	2.50	7.48	Kranj	1.12	7.31	12.38
Lesce-Bled		2.56	9.06	3.15	8.13	Podnart-Kropa	1.30	7.48	12.56
Radovljica (m. p.)		3.03	9.12	3.22	8.21	Radovljica (m. p.)	1.49	8.05	1.14
Podnart-Kropa		3.27	9.29	3.44	8.44	Lesce-Bled	1.55	8.12	1.24
Kranj		3.47	9.45	4.02	9.03	Javornik	2.16	8.29	1.46
Loka		4.06	9.59	4.20	9.20	Jesenice	2.27	8.56	1.57
Medvode		4.21	10.12	4.34	9.34	Dovje	2.47	8.59	2.18
Vižmarje		4.34	10.23	4.46	9.46	Kranjska Gora	3.16	9.21	2.48
Ljubljana, Rud. žel. prih.		4.44	10.31	4.55	9.55	Rateče-Belapeč	3.31	9.37	3.03
Ljubljana, juž. žel. „		4.50	10.35	5. —	10. —	Terbiž prih.	3.48	9.55	3.20
		zjutraj	popoldne	popoldne	zvečer		zjutraj	popoldne	popoldne

Vabilo na naročbo

Jurčičevih zbranih spisov.

Jurčičevih „Zbranih spisov“ stoji:

I. zvezek, nevezan po	gld. 1.—
elegantno vezan po	1:50
II. zvezek, nevezan po	0:70
elegantno vezan po	1:20
III. zvezek, nevezan po	0:70
elegantno vezan po	1:20
IV. zvezek, nevezan po	0:70
elegantno vezan po	1:20

Ako pa tudi odajemo vsak posamičen zvezek, vender se priporoča, pošljati naročnino za več zvezkov skupaj. Naročnina znaša za I., II., III. in IV. nevezani zvezek 3 gld. Za vse štiri lepo vezane zvezke 5 gld.

Naročnina za zvezek I., II., III., IV. in V. stoji 3 gld. 50 kr., za elegantno vezanih prvih 5 zvezkov 6 gld.

Naročnina pošilja se najprikladneje s poštami nakaznicami pod naslovom: g. Jos. Starč v Ljubljani, Marije Terezije cesta 5.

Naročniki dobivajo knjige franco. (22—26)

Dijaki dobivajo Jurčičeve „Zbrane spise“ po 60 kr. izvod, ako si naroče skupno po 10 izvodov ter zanje pošljejo gosp. dru. Jos. Starču v Ljubljano naročilno svoto 6 gold.

Odbor za Jurčičev spomenik.

Izvrsten med

(garantiran pitanec)

na debelo in drobno, kakor tudi v plehastih škatljah po 5 kil (kilo po 60 kr.), škatlja 30 kr., se dobiva proti poštenu povzetju ali pa proti gotovi plači pri

OROSLAVU DOLENCU,

svečarji v Ljubljani. (278—10)

V najem

se dajo pri graščini **Turn-Podpeč** (Thurn Gallenstein) na **Dolenjskem** razni predmeti na **najmanj 3 leta** z ugodnimi pogoji, in sicer:

1. Mlin in žaga

v dobrem stanju in obratu, h katerima se pa še na željo lahko pridra nekaj njiv in travnikov.

2. Popolnem arondovano posestvo s hišo in velikim gospodarskim poslopjem,

13 oral 1077 □ sežnjev njiv, 13 oral 1248 □ sežnjev travnikov, 1 oral 1178 □ sežnjev pašnikov in sledujoč 10 oral 1121 □ sežnjev gozda za dobivanje stelje; to posestvo se tudi **proda**.

3. Več njiv in travnikov

posamično ali več vkupe, h katerim se potem pridadó tudi potrebna stanovanja.

Kaj več pove **oskrbnitstvo graščine Turn-Podpeč**, pošta **Sv. Križ na Dolenjskem**, kjer se naj ustno ali pismeno povpraša. (426—1)

Salicilna ustna voda,

aromatična, upliva oživljajoče, zapreči pokončanje zob in odpravi slab dah iz ust. 1 velika steklenica 50 kr.

Salicilni zobni prašek,

splošno priljubljen, upliva zelo oživljajoče in napravi zobe blesteče bele, à 30 k. 404—2)

Prodaja in vsak dan razpošilja zdravila s pošto na deželo:

„LEKARNA TRNKOCZY“

zraven rotovža v Ljubljani.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.